

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Agnieszka Karłowicz (spr.) SR (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Kinga Ambroziak vel Mrozowicz

przy udziale prokuratora Sylwii Kiersnowskiej

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2024 r.

sprawy **Z. B.**

oskarżonego z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 22 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 180/21

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych S. J., W. J. i Z. J. po 420 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżycieli posiłkowych S. J., W. J. i Z. J. po 205 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 4185 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 891/23

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z 22 sierpnia 2023 r. sygn. akt II K 180/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody niewuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach niewuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty apelacji	
2.	<u>zaskarżonemu wyrokowi zarzucono – obrońca z wyboru:</u> <u>I. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:</u> 1. art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284) oraz art. 4, 6, 167, 170 § 1 pkt 2 i 366 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie na rozprawie w dniu 20 grudnia 2021 roku wniosku	# zasadny # częściowo zasadny # niasadne

dowodowego obrońcy oskarżonego Z. B. zawartego w punkcie 4 pisma procesowego z dnia 2 listopada 2021 roku (podtrzymanego na rozprawie) o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków - funkcjonariuszy Policji H. Ś. i M. K. - na okoliczność przebiegu czynności wykonywanych przez w/w świadków oraz inne osoby na miejscu wypadku drogowego objętego zarzutem aktu oskarżenia opisanych w notatce urzędowej (k-2) i protokole oględzin miejsca wypadku drogowego (k-3-5), a w szczególności sposobu wycięcia, zabezpieczenia oraz przechowywania lamp z tylnych błotników ciągnika rolniczego uczestniczącego w wypadku drogowym objętym zarzutem aktu oskarżenia;

2. art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284) oraz art. 4, 6, 167, 170 § 1 pkt 2 i 3 oraz art. 366 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie postanowieniem z dnia 15 czerwca 2022 roku na posiedzeniu niejawnym wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego złożonego na rozprawie w dniu 10 marca 2022 roku o zwrócenie się do Komendy Państwowej Straży Pożarnej w W. o nadesłanie odpisów dokumentacji związanej z uczestnictwem dwóch zastępów Państwowej Straży Pożarnej w akcji ratunkowej związanej z wypadkiem drogowym zaistniałym w dniu 21.10.2019r. w S. gm. L. z udziałem ciągnika m-ki U. (...) o nr rej. (...) oraz samochodu osobowego m-ki V. (...) o nr rej. (...), a następnie po uzyskaniu tychże

dokumentów o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków' - funkcjonariuszy Państwowej Straży Pożarnej na okoliczność czynności wykonywanych przez tych funkcjonariuszy na miejscu zdarzenia;

3. art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284) oraz art. 4, 6, 167, 193 § 1 a contrario oraz art. 366 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie postanowieniem z dnia 15 czerwca 2022 roku na posiedzeniu niejawnym wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego zawartego w punkcie 8 pisma procesowego z dnia 2 listopada 2021 roku (zmodyfikowanego na rozprawie w dniu 10 marca 2022 roku) o dopuszczenie dowodu z pisemnej opinii biegłego z zakresu informatyki, badań fotografii cyfrowej w celu ustalenia, na podstawie analizy zdjęć wykonanych podczas oględzin miejsca wypadku drogowego (uwidocznionych na tablicy poglądowej znajdującej się w aktach sprawy oraz na płycie CD k. 124) oraz zdjęć wykonanych podczas powtórnych oględzin ciągnika rolniczego w dniu 11 maja 2020 r. (k.339-341), czy tablica wyróżniająca (nazwana „trójkątem ostrzegawczym” w protokole oględzin ciągnika k.338) jest tożsama z przedmiotem znajdującym się w tylnej części ciągnika uwidocznionym na zdjęciach wykonanych podczas oględzin miejsca wypadku drogowego w dniu 31.10.2019 r.;

4. art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284) oraz art. 4, 6, 167, 201 oraz art. 366 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego zawartego w punkcie 9 pisma procesowego z dnia 2 listopada 2021 roku (podtrzymywanego na rozprawkach) o dopuszczenie dowodu z pisemnej kompleksowej opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych w K. (lub kompleksowej opinii zespołu biegłych w składzie: biegły z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego, biegły z zakresu mechanoskopii oraz biegły z zakresu medycyny sądowej) w celu dokonania rekonstrukcji czasowo-przestrzennej wypadku drogowego zaistniałego w dniu 31.10.2019 r. w S., gm. L., ustalenia przyczyn i przebiegu wypadku drogowego oraz możliwości jego uniknięcia ze strony obu kierujących, jak również wypowiedzenia się co do mechanizmu powstania obrażeń ciała pokrzywdzonego M. J., a w szczególności czy w przypadku utrzymania przez ciągnik prostoliniowego toru jazdy oraz niezjechania z jezdni na pobocze pokrzywdzony M. J. mógłby uniknąć zgonu) - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż ustalenia faktyczne sprawy będące podstawą wydania wyroku skazującego poczynione zostały przez Sąd I instancji w oparciu o opinie biegłych, które z uwagi ich treść nie mogły stanowić pełnoprawnych dowodów

w sprawie z uwagi na fakt, iż opinie biegłych z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego M. A. i T. D. były niepełne i niejasne oraz zawierały różnice w zakresie wniosków końcowych, opinie pisemne i ustne biegłego z zakresu badania stanu technicznego ciągnika uczestniczącego w wypadku J. N. (1) były niepełne oraz sprzeczne z ustaleniami poczynionymi przez biegłego T. D. w zakresie prawidłowości zamocowania tablicy wyróżniającej w ciągniku, zaś pisemna opinia biegłego z zakresu mechanoskopii M. M. z dnia 15.03.2022 r. była niepełna i niejasna w rozumieniu art. 201 k.p.k.;

5. art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284) oraz art. 4, 6, 167, 201 oraz art. 366 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie na rozprawie w dniu 18 maja 2023 roku wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego zawartego w jego piśmie procesowym z dnia 11 maja 2023 roku (podtrzymywanego na rozprawie o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej (pisemnej lub ustnej) opinii biegłego z zakresu mechanoskopii M. M. (ewentualnie o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu mechanoskopii));

6. art. 6 ust. 3 lit. d Europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8

oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r., nr 61, poz. 284) oraz art. 4, 6, 167, 170 § 1 pkt 3 oraz art. 366 § 1 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie na rozprawie w dniu 18 maja 2023 roku wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego zawartego w punkcie 10 pisma procesowego z dnia 2 listopada 2021 roku (zmodyfikowanego na rozprawie w dniu 18 maja 2023 roku) o dopuszczenie dowodu z eksperymentu procesowego z udziałem ciągnika rolniczego oraz opryskiwacza z oprzyrządowaniem znajdującym się w posiadaniu rodziny pokrzywdzonego w celu ustalenia, czy jest możliwe, aby metalowe oprzyrządowanie opryskiwacza mogło przysłonić w całości trójkątną tablicę wyróżniającą oraz obie lampy tylne ciągnika uczestniczącego w wypadku drogowym objętym zarzutem aktu oskarżenia;

-uchybień wskazane w punktach 1-6 miały wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż uniemożliwiły pozyskanie dowodów mających wpływ na ustalenie okoliczności faktycznych istotnych dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn zarzucony mu w akcie oskarżenia oraz pozbawiły oskarżonego prawa do obrony.

7. art. 7 i 410 k.p.k. poprzez:

- nienależyte rozważenie treści wyjaśnień oskarżonego Z. B. złożonych w toku śledztwa i potwierdzonych na rozprawie - co w konsekwencji doprowadziło do dowolnego, błędnego i sprzecznego z treścią wyjaśnień oskarżonego stwierdzenia, iż oskarżony w wyjaśnieniach tych wyraźnie zaznaczył, że nie mógł nie zauważyć

tablicy wyróżniającej na ciągniku i wyjaśnienia te w tym zakresie są logiczne i spójne z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym potwierdzającym, że przyczyną wypadku było niewłaściwe obserwowanie drogi przez kierującego V.. (str. 5 uzasadnienia wyroku);

- bezpodstawne odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego w części, w której nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i zakwestionował, aby miał obiektywną możliwość zauważenia jadącego przed nim nieoświetlonego i niewyposażonego w trójkątną tablicę wyróżniającą ciągnika rolniczego kierowanego przez pokrzywdzonego;

- nienależyte rozważenie treści zeznań świadków D. P., D. R., P. G. (1) i P. S. (jadących samochodem typu bus bezpośrednio za samochodem V. kierowanym przez oskarżonego w chwili wypadku) - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji przy dokonywaniu na str. 6 i 7 uzasadnienia wyroku analizy treści zeznań w/w świadków pominął w swych rozważaniach i ustaleniach fragmenty zeznań świadków o treści potwierdzającej wyjaśnienia oskarżonego w zakresie braku oświetlenia oraz braku elementów odblaskowych w tylnej części ciągnika z opryskiwaczem kierowanego przez pokrzywdzonego w chwili wypadku;

- zaniechanie ustosunkowania się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku do dowodu z dokumentu w postaci dyspozycji holowania/

przetransportowania pojazdu/ rzeczy Nr (...) z dnia 31.10.2019 r. (k-12-12v) - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż treść powyższego dokumentu potwierdzała okoliczność braku tablicy wyróżniającej na ciągniku w dniu 31.10.2019 r.;

- bezpodstawnie odmówienie wiarygodności zeznaniom świadka - funkcjonariusza Policji M. Z. złożonym na rozprawie w dniu 10 marca 2022 roku (str. 8 uzasadnienia wyroku), w sytuacji gdy treść jego zeznań znajdowała potwierdzenie w dowodach w postaci protokołu oględzin ciągnika U. (...), nr rej. (...) z dnia 2 listopada 2019 roku (k-22-23v) oraz dyspozycji holowania/ przetransportowania pojazdu/ rzeczy Nr (...) z dnia 31.10.2019 r. (k-12-12v); uchybienie powyższe miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż w/w dowody (których treść wskazuje, iż ciągnik marki U. uczestniczący w wypadku drogowym objętym zarzutem aktu oskarżenia nie miał zamontowanej tablicy wyróżniającej) zostały pominięte przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy przez Sąd I instancji;

- nienależyte rozważenie treści opinii biegłych J. N. (1), M. A., T. D. i M. M. w zakresie identyfikacji tożsamości tablicy wyróżniającej poddanej oględzinom przez tychże biegłych w związku z wydawanymi przez nich opiniami z tablicą wyróżniającą zabezpieczoną jako dowód rzeczowy podczas dokonanych w dniu 10 maja 2020 roku (i udokumentowanych w protokole oględzin na k-337-338v oraz zdjęciach na k-339-341) oględzin

ciągnika rolniczego uczestniczącego w wypadku drogowym oraz tablicą wyróżniającą uwidocznioną na zdjęciach wykonanych przez Policję na miejscu wypadku drogowego bezpośrednio po jego zaistnieniu - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż wątpliwości co do tożsamości w/w tablic wynikające ze wskazanych powyżej dowodów zostały pominięte przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku;

- nienależyte rozważenie przez Sąd I instancji treści pisemnej opinii biegłego z zakresu mechanoskopii M. M. z dnia 15 marca 2023 roku (k-927-960) oraz treści nadesłanego do akt sprawy pisma procesowego obrońcy oskarżonego z dnia 11 maja 2023 roku zawierającego liczne zastrzeżenia do powyższej opinii oraz wnioski dowodowe o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii w/w biegłego lub opinii innego biegłego z zakresu mechanoskopii - co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania na str. 10 uzasadnienia wyroku, iż opinia ta jest zupełna, jasna i logiczna, żadna ze stron nie kwestionowała jej mocy dowodowej, a nadto do zaliczenia tej opinii do zakresu dowodów potwierdzających ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji;

- nienależyte rozważenie dowodu w postaci dokumentacji fotograficznej wykonanej na miejscu zdarzenia przez Policję w powiązaniu z treścią dowodów w postaci opinii biegłego z zakresu badania żarówek oraz pisemnej opinii biegłego z zakresu mechanoskopii M. M. z dnia 15 marca 2023 roku - co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego, dowolnego oraz sprzecznego

z treścią powyższych opinii ustalenia, iż nie ulega wątpliwości na podstawie zgromadzonej dokumentacji fotograficznej z miejsca zdarzenia, że ciągnik U. był wyposażony zarówno w tablicę wyróżniającą znajdującą się na lewym błotniku, jak i włączone lewe tylne światło pozycyjne;

- zaniechanie ustosunkowania się przez Sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku do dowodu w postaci Raportu kontrolnego plików zawierających poszczególne zdjęcia wykonane przez Policję podczas oględzin miejsca wypadku drogowego w dniu 31.10.2019 r., stanowiącego załącznik do pisemnej opinii biegłego z zakresu mechanoskopii M. M. (k-961-968) - co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia treści tego dowodu przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy w zakresie wyposażenia ciągnika kierowanego przez pokrzywdzonego w tablicę wyróżniającą (niezabezpieczoną jako dowód rzeczowy podczas powypadkowych oględzin miejsca zdarzenia) oraz tylną lampę na lewym błotniku (zabezpieczoną podczas oględzin miejsca wypadku drogowego);

- nienależyte rozważenie i ocenienie treści zeznań oskarżycieli posiłkowych S. J., Z. J. i W. J. oraz zeznań świadków A. J. i A. P. w powiązaniu z dowodami w postaci protokołu oględzin ciągnika (k-23) oraz pisemnych i ustnych uzupełniających opinii biegłego J. N. (2) z zakresu oceny technicznej ciągnika (k-109 oraz str. 9 protokołu rozprawy z dnia 1.08.2022 r.) - które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji obdarzył wiarygodnością zeznania

oskarżycieli posiłkowych oraz świadków A. J. i A. P. w zakresie, w jakim opisywali, że pokrzywdzony M. J. dbał o stan techniczny ciągnika uczestniczącego w wypadku drogowym, dokonywał na bieżąco wszelkich niezbędnych napraw tego ciągnika i wykonywał na czas niezbędne obowiązkowe badania techniczne ciągnika, podczas gdy zeznaniom tym przeczy treść dowodów w postaci protokołu oględzin ciągnika oraz pisemnych i ustnych uzupełniających opinii biegłego J. N. (2), z których wynika, iż w chwili wypadku ciągnik rolniczy kierowany przez pokrzywdzonego posiadał istotne wady w postaci całkowitego zużycia bieżnika opony zamontowanej na prawej przedniej części tarczy koła przedmiotowego ciągnika (co stanowiło usterkę stwarzającą zagrożenie) oraz zamontowania opon o różnej konstrukcji na tarczy kół przedniej osi ciągnika (co stanowiło usterkę istotną) skutkujące tym, iż stan ogumienia ciągnika na przedniej osi nie pozwalałby na uzyskanie przez ten ciągnik pozytywnego wyniku badania okresowego;

- nienależyte rozważenie i ocenienie przez Sąd I instancji treści zeznań świadka A. J. (żony pokrzywdzonego M. J.) złożonych na rozprawie (w których kategorycznie zaprzeczyła, aby bezpośrednio po zaistnieniu wypadku mówiła rozpytującemu ją policjantowi, że odradzała mężowi wyjazd ciągnikiem po zmroku) w zestawieniu z treścią zeznań świadka M. G. złożonych na rozprawie w dniu 8.08.2023 r. i treścią sporządzonej przez niego notatki urzędowej (z których wynika, iż żona pokrzywdzonego mówiła, że odradzała mężowi jazdę ciągnikiem po zmroku) - które to uchybienie

miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji na str. 13 uzasadnienia wyroku uznał bezpodstawnie zeznania świadka M. G. za dowód nie mający znaczenia dla czynionych w sprawie ustaleń faktycznych, zaś na str. 6 uzasadnienia zaskarżonego wyroku uznał bezpodstawnie, iż „choć A. J. wypowiedziała te słowa, to w istocie mężowi wcale nie odradzała wyjazdu, a jedynie niejako „obwiniając się o jego śmierć głośno wyraziła w obecności M. G., że mogła jej zapobiec”;

- nienależyte rozważenie treści zeznań świadków J. E., J. J. (2), P. J. i P. G. (2) - co w konsekwencji skutkowało pominięciem części ich zeznań o treści korzystnej dla oskarżonego oraz doprowadziło do bezpodstawnego i błędnego uznania, iż w/w świadkowie zgodnie wskazywali, że w dniu zdarzenia widzieli jak pokrzywdzony po godzinie 16.00-16.30 (gdy wówczas jeszcze była tzw. szarówka) poruszał się oświetlonym ciągnikiem (str. 7 uzasadnienia wyroku);

- nienależyte rozważenie na str. 7 uzasadnienia wyroku treści zeznań świadka A. P. w zakresie rodzaju bieżących napraw dokonywanych przez niego przed zaistnieniem wypadku w ciągniku będącym własnością pokrzywdzonego M. J. - które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji pominął fragmenty zeznań w/w świadka o treści korzystnej dla oskarżonego przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy;

- nienależyte rozważenie treści zeznań świadka D. S. (obdarzonych walorem wiarygodności) w ich zestawieniu z treścią dokumentu

w postaci pisma „J. sp. j.” z dnia 24.01.2020 r. podpisanego przez D. S. i adresowanego do Z. J. dotyczącego opryskiwacza z oprzyrządowaniem zakupionego przez pokrzywdzonego od w/w firmy - które to uchybienie miało wpływ na treść wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji na str. 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku uznał przedmiotowy dokument (będący podstawą ustaleń faktycznych dotyczących możliwego zakresu zasłonięcia tablicy wyróżniającej ciągnika uczestniczącego w wypadku drogowym przez ramiona (lance) oprzyrządowania opryskiwacza poczynionych na etapie śledztwa przez opiniujących biegłych J. N. (1), M. A. i T. D.) za autentyczny, wiarygodny, nie kwestionowany przez strony i mogący stanowić pełnoprawny dowód w sprawie - podczas gdy treść zeznań świadka D. S. złożonych na rozprawie w dniu 20.12.2021 r. i odnotowanych na str. 10-11 protokołu rozprawy (z których wynika, iż świadek nie był autorem przedmiotowego pisma, które zostało mu przedłożone do podpisu przez jednego z synów pokrzywdzonego M. J., i nie wykonywał znajdujących się w treści tego pisma zdjęć ciągnika z opryskiwaczem, jak również nie nanosił czarnych strzałek znajdujących się na jednym ze zdjęć znajdujących się w treści pisma; świadek zeznał również, iż nie jest w stanie stwierdzić, czy opryskiwacz wraz z oprzyrządowaniem przedstawiony w treści pisma podpisanego przez świadka jest tożsamy z opryskiwaczem zakupionym przez pokrzywdzonego) nie pozwalała na uznanie w/w pisma za wiarygodny i pełnoprawny dowód w sprawie;

- nienależyte rozważenie wniosków końcowych pisemnej opinii K. K. - biegłego z zakresu badania żarówek z Laboratorium Kryminalistycznego KWP w siedzibą w R. - które to uchybienie miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji na str. 8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku zakwalifikował powyższą opinię do grona dowodów potwierdzających dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, zgodnie z którymi w chwili wypadku ciągnik rolniczy kierowany przez pokrzywdzonego posiadał włączone lewe tylne światło pozycyjne (podczas gdy treść opinii wskazywała, iż w czasie wypadku w lewej tylnej lampie ciągnika U. mogło świecić się światło pozycyjne - nie była zatem opinią kategoryczną);

- nienależyte rozważenie przez Sąd I instancji treści opinii (pisemnych wydanych w toku śledztwa oraz ustnych uzupełniających wydanych na rozprawach) J. N. (1) - biegłego z zakresu badania stanu technicznego ciągnika oraz opryskiwacza wraz z jego osprzętem oraz biegłych z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego M. A. i T. D. - co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego uznania przez Sąd I instancji na str. 8-10 oraz 13 i 14 uzasadnienia wyroku powyższych opinii za pełnoprawne i wzajemnie się uzupełniające dowody pozwalające na przyjęcie, iż istniała możliwość, że konstrukcja ramion poprzecznych lanc opryskiwacza mogła zasłonić jedynie częściowo lampy tylne ciągnika, przyczyną wypadku drogowego było niezachowanie należytej ostrożności przez kierującego samochodem V. oskarżonego, który podczas poruszania się po drodze w

warunkach zmroku powinien zauważyć tablicę wyróżniającą zamontowaną na ciągniku U.;

II. mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez przez dowolne, błędne, nie znajdujące oparcia w całokształcie zebranego materiału dowodowego, a przy tym niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż w chwili zaistnienia wypadku drogowego objętego zarzutem aktu oskarżenia:

- oskarżony Z. B. nienależycie obserwował drogę przed kierowanym przez siebie samochodem marki V., wskutek czego nie zauważył jadącego przed nim w tym samym kierunku ciągnika rolniczego marki U. z doczepionym opryskiwaczem kierowanego przez M. J., a w konsekwencji nie podjął manewrów obronnych i doprowadził do uderzenia przedniej części samochodu V. w tylną część w/w ciągnika rolniczego, spowodowania uszkodzenia tegoż ciągnika oraz spowodowania u pokrzywdzonego M. J. ciężkich obrażeń ciała skutkujących jego zgonem na miejscu wypadku (str. 1-2 uzasadnienia);

- ciągnik rolniczy z doczepionym opryskiwaczem kierowany przez pokrzywdzonego M. J. posiadał włączone lewe tylne światło pozycyjne oraz umieszczoną na lewym błotniku trójkątną tablicę wyróżniającą, (str. 1 uzasadnienia)

- co w konsekwencji doprowadziło do uznania oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału

dowodowego nie pozwalała na poczynienie powyższych ustaleń i wydanie wyroku skazującego.

III. rażąco niewspółmierność (surowość) kar orzeczonych wobec oskarżonego Z. B. oraz zasądzenie na rzecz pokrzywdzonych zadośćuczynienia w zawyżonych kwotach wskutek:

- nienależytego uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego w postaci znacznego przyczynienia się pokrzywdzonego do zaistnienia wypadku,

- bezpodstawnego uznania za okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary faktu niewyrażenia przez oskarżonego skruchy i nie interesowania się rodziną zmarłego pokrzywdzonego,

zaskarżonemu wyrokowi zarzucono – pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na wadliwym przyjęciu, że zasadne jest warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, podczas gdy z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, ocenianego zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego wynika, iż warunkowe zawieszenie kary pozbawienia wolności wobec Z. B. nie jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, nadto znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, jak również brak wyrażenia przez oskarżonego skruchy z powodu następstw jego działania prowadzi do wniosku,

	<p>iż brak jest wszystkich przesłanek niezbędnych do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności w niniejszej sprawie;</p> <p>- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu polegającą na wymierzeniu mu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, sytuacji gdy zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, cele zapobiegawcze kary, jak również te w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, a także stopień winy Z. B. uzasadniały wymierzenie mu kary 1 roku pozbawienia wolności.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty są bezzasadne.</p> <p>Sąd Okręgowy dokonując kontroli instancyjnej nie dopatrył się uchybień ze strony Sądu Rejonowego w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz oceny poszczególnych dowodów. Fakt niezadowolenia skarżącego obrońcy z obiektywnych wywodów Sądu pierwszej instancji nie może być podstawą do zmiany zaskarżonego orzeczenia.</p> <p>W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniesie się do zarzutów związanych z oddaleniem wniosków dowodowych (pkt I. 1-6). Jak wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 31 maja 2006 r., sygn. II AKa 72/06 każde dowodowe twierdzenie wymaga uwiarygodnienia, poprzez wskazanie na fakty realnie istniejące i poddające się obiektywnemu poznaniu procesowemu. Bez takiego zaś wymogu zakwestionowane</p>		

mogłyby zostać wszelkie dowody i ustalenia sądu, a sąd byłby wklany w niekończące się i w wielu wypadkach całkowicie nierealne procedury badania tych hipotez i ich dowodowego weryfikowania (OSA 2007 nr 1, poz. 4, str. 50, KZS 2006 nr 9, poz. 54, OSA/Wr. 2007 nr 1, poz. 23, Legalis Numer 80195). Wydaje się, że w toku postępowania skarżący starał się wysnuwać przypuszczenia, a następnie chciałby w tym zakresie prowadzić postępowania dowodowe – początkowo były to twierdzenia o niezabezpieczonych śladach hamowania (k.480 tom III), a następnie twierdzenia o błędnie przeprowadzonych czynnościach oględzin miejsca wypadku – ustalenie tożsamości zabezpieczonych lamp z tylnych błotników i tablicy wyróżniającej. Sąd Okręgowy podzielił w pełni rozważania Sądu I instancji w tym zakresie, który słusznie powołał się na dokumentację fotograficzną z miejsca zdarzenia. Należy podkreślić, że Sąd nie przeszedł obojętnie obok podnoszonych zarzutów, a wiarygodna opinia biegłego M. M. była podstawą ustaleń faktycznych w sprawie. Dokumentacja fotograficzna obrazuje, że traktor był wyposażony w lampy na tylnych błotnikach i tablicę wyróżniającą, brak w aktach sprawy obiektywnych okoliczności wskazujących na błędy przy zabezpieczaniu czy przechowywaniu tych przedmiotów, co słusznie spowodowało oddalenie wniosków dowodowych wymienionych przez skarżącego w pkt od 1 do 3. Należy wskazać, że te kwestie również znalazły się w zainteresowaniu Sądu I instancji, który przesłuchał M. Z. na okoliczności sporządzonej dokumentacji - protokół, która

wydaje się nie została sporządzona z należytą dokładnością i starannością, gdyż brak zapisów dotyczących nie tylko tablicy wyróżniającej, ale również tablic rejestracyjnych obu pojazdów, a zapis dotyczący tylnych lam nie jest szczegółowy – ich brak wynika z wcześniejszego wymontowania. Dlatego tak ważna była dokumentacja fotograficzna wykonana na miejscu zdarzenia, jak dowód obiektywny, niezależny od pamięci świadka.

Obrońca konsekwentnie domagał się przeprowadzenia dowodu z opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych, zupełnie ignorując fakt, że sporządzone w niniejszej sprawie opinie – podstawowe i uzupełniające zostały uznane przez Sądy za rzetelne, tj. jasne, pełne, niesprzeczne i należycie uzasadnione (pkt 4). Skoro zatem nie było żadnych podstaw do podważania ich wartości procesowej, to tym samym nie wystąpiły przesłanki do zastosowania art. 201 kpk. Określonego w tym przepisie obowiązku w żaden sposób nie aktualizuje niezadowolenie strony z przedstawionych w sporządzonych opiniach wniosków czy też to, że stanowią one dowód winy oskarżonego, lecz wyłącznie obiektywna konkluzja, że dotychczasowa opinia jest niespełna, niejasna albo sprzeczna wewnętrznie lub z innymi opiniami wydanymi w tej samej sprawie. Żaden z wymienionych mankamentów w niniejszej sprawie nie zaistniał. Z żadnego dowodu nie wynika, żeby pokrzywdzony kierujący ciągnikiem przed wypadkiem miał zjechać z jezdni do rowu. Opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej

odnosiła się do najważniejszych układów technicznych pojazdu – ciągnika rolniczego, biegły J. N. (1) wskazał występujące usterki, ale również odniósł się do ich wpływu na zaistnienie wypadku. Usterki w zakresie ogumienia nie miały wpływu na przebieg wypadku drogowego jaki zaistniał w dniu 31 października 2019 roku. Sąd Okręgowy podzielił wobec powyższego ocenę zeznań S. J., Z. J. i W. J. oraz A. J. i A. P.. Sąd I instancji słusznie uznał, że zeznania świadków J. E., J. J. (2), P. J. i P. G. (2) miały charakter pomocniczy, gdyż ich informacje dotyczące stanu oświetlenia pojazdu nie odnosiły się wprost do chwili zdarzenia.

Dodatkowo wskazać należy, że jeżeli opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie jest przekonywująca dla stron, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2017r., III KK 421/16). Sąd podzielił stanowisko Sądu I instancji co do oceny opinii biegłych T. D. i M. A.. Odnoszą się do zastrzeżeń skarżącego co do stanowiska biegłego T. D. wyrażonego na rozprawie w dniu 17 października 2022 roku (str.6) to również było to przedmiotem rozważań Sądu I instancji i spowodowało wywołanie opinii biegłego M. M.. Opinia nie mogła zostać wydana z uwagi na złą jakość zdjęć, co nie daje podstaw do prowadzenia precyzyjnych badań mechanoskopijnych, co mogło również wpływać na spostrzeżenia biegłego T. D.. Również porównywanie wzajemnego położenia tablicy rejestracyjnej, a wyróżnika na dokumentacji fotograficznej nie mogło prowadzić

do wniosków wysnuwanych przez skarżącego. Nie ulega wątpliwości, że dokumentacja fotograficzna z k. 339 dotyczy elementów pojazdu i opryskiwacza złożonych w dowolny sposób, w miejscu przechowywania na posesji w W.. Sposób wykonywania dokumentacji fotograficznej był inny, zdjęcia z k.339 dokonano w maju 2020 roku, a co miało wpływa na wygląd zewnętrzny tablicy wyróżniającej. Należy wskazać, że w opiniach biegłych wskazane jest, że tablica wyróżniająca posiadała homologację, a więc spełniała wymogi odpowiednich przepisów prawa. Z wypowiedzi biegłego M. A. jasno wynika, że sprawdzał on wydając opinie, czy tablica dawała efekt odblasku i uzyskał odpowiedź pozytywną. Biegli w sposób jednoznaczny wskazali, że nawet częściowe przesłonięcie takiej tablicy nie wykluczało możliwości zauważenia jej, miejsca nie przesłonięte będą widoczne (k.382).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 grudnia 2015 r. II AKa 111/15 jedynie stworzenie niemal identycznych (maksymalnie zbliżonych, jak najdokładniej odtwarzających) warunków zdarzenia pozwala na rzetelne przeprowadzenie eksperymentu procesowego polegającego na jego odtworzeniu w celu sprawdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu I instancji co do braku możliwości przeprowadzenia eksperymentu procesowego. Należy wskazać, że skarżący zasadniczo kwestionuje czy pojazd posiadał tablice wyróżniającą i lampy na tylnym błotniku, czy to były te

lampy, które były przedmiotem opinii biegłych, co już poddaje wątpliwość wartość czynności eksperymentu dla skarżącego.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wyszczególnił w jakim zakresie dał wiarę, a w jakim odmówił wiarygodności poszczególnym dowodom. Dla skuteczności zarzutu obrazy art. 7 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżących jakich konkretnie uchybień w procesie oceny poszczególnych dowodów dopuścił się Sąd meriti. Omawiany zarzut nie może sprowadzać się tylko do tego, że autor apelacji zakwestionuje sposób oceny określonych dowodów tylko dlatego, że wynik tej oceny nie jest korzystny dla strony skarżącej (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 lipca 2019 r. II AKa 8/19).

Argumenty skarżącego dotyczące pierwszoinstancyjnej oceny wyjaśnień oskarżonego stanowiły jednostronne podkreślanie okoliczności dla niego korzystnych, z pomięciem i przemilczeniem wszystkiego tego, co go obciążało. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w każdej sprawie, kiedy oskarżony nie przyznaje się do winy i podaje okoliczności mogące świadczyć o jego niewinności, obowiązkiem organów postępowania przygotowawczego, jak i Sądu rozpoznającego sprawę, jest dokładne sprawdzenie obrony oskarżonego i poddanie ocenie dopiero tak zebranego materiału dowodowego (wyrok SN z 20.07.1987r., II KR 167/87, Inf. Praw. 1-3/1988, poz. 16). Wobec powyższego wyjaśnień oskarżonego, w których wskazał, że nie miał obiektywnej możliwości zauważenia

jadącego przez nim ciągnika rolniczego podlegały weryfikacji. Jak już wcześniej wskazano, podnoszona teza o braku wyposażenia ciągnika w tablicę wyróżniającą i oświetlenie została odrzucona w oparciu o zebrane w sprawie dokumenty, w tym dokumentację fotograficzną oraz wiarygodną opinię biegłego M. M.. Również pojawiające się argumenty o przesłonięciu światła zbiornikiem od opryskiwacza nie okazały się zasadne w świetle opinii biegłego z zakresu mechanoskopii.

Skarżący wskazywał na niewłaściwą ocenę zeznań świadków D. P. i D. R., P. G. (1) i P. S., którzy mieli potwierdzać brak oświetlenia i tablicy wyróżniającej w tylnej części ciągnika kierowanego przez pokrzywdzonego w chwili wypadku. Zauważyć należy, że świadkowie jechali za oskarżonym w odległości około 70 -100 m z prędkością około 100 k/h (k.170-173 zeznania min. kierowcy busa), co wpływało na możliwość obserwacji, tak samo jak wielkość jadącego przez nimi samochodu V.. To, że nie widzieli tych elementów nie może oznaczać, że ich nie było, gdyż mogli ich nie zauważyć, tym bardziej, że kierowca skupiony jest na obserwowaniu drogi tuż przed pojazdem. Jednocześnie świadkowie nie wiedzieli już po wypadku, czy brak oświetlenia wynikał z tego, że go nie było, czy też że uległo zniszczeniu lub odłączeniu – protokół oględzin ciągnika rolniczego z dnia 2 listopada 2019 roku wskazywał na uszkodzenie instalacji elektrycznej w wyniku zdarzenia.. Świadek – kierowca busa już po wypadku widział leżący na prawym pasie akumulator.

Wydaje się, że dyspozycja holowania / przetransportowania

pojazdu nie jest dokumentem w którym należało opisać wyposażenie pojazdu, gdyż służy on jedynie podjęciu czynności zmierzających do usunięcia pojazdu z miejsca wypadku. W tym zakresie dokumentacja fotograficzna w sposób jednoznaczny rozstrzygała wątpliwości, a jej wiarygodności skarżący nie podważył. Tak samo należało odnieść się do zeznań świadka funkcjonariusz policji M. Z., uznając, że rozstrzygająca w tym zakresie była dokumentacja fotograficzna. Jak wynika z protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego czynność ta trwała ponad 2 godzin, a więc możliwe było wykonanie zdjęć na miejscu zdarzenia w odstępie 50 minut. Nie ulega też wątpliwości, że na miejscu zdarzenia obecny był prokurator i to pod jego nadzorem odbywały się czynności procesowe. Sąd nie ignorował wątpliwości podnoszonych przez skarżącego w zakresie dokumentacji fotograficznej i zostały one wyjaśnione również w notatce urzędowej (k.888). Czynności przeprowadzone w toku postępowania sądowego miały na celu wyjaśnienie podnoszonych przez skarżącego wątpliwości co do tożsamości tablicy wyróżniającej. Temu miała służyć opinia biegłego J. N. (1), który wskazał, że nadesłana prawa lampa zamocowana do błotnika jest tą samą widoczną na fotografiach D. (...), (...), (...), lewa lampa jest podobna, zaś tablica wyróżniająca jest najprawdopodobniej tym samym trójkątem co widoczny na zdjęciach, a wynika to głównie z jakości zdjęć. Również opinia biegłego z zakresu mechanoskopii w sposób jednoznaczny określiła, że wielkość zbiornika opryskiwacza nie przesłaniała oświetlenia i tablicy

wyróżniającej (k.717). Żaden z biegłych z zakresu ruchu drogowego wydających opinię na etapie postępowania przygotowawczego nie kwestionował tożsamości elementów zabezpieczonych i widocznych na fotografiach. Biegli z wieloletnim doświadczeniem taki brak tożsamości zauważyliby. Słusznie wskazano w uzasadnieniu, że gdyby rzeczywiście dokonano mactwa procesowego to zamieniona lampa powinna być sprawna, bo taki byłby cel tych przestępczych działań. Brak w apelacji skarżącego wskazania kto i w jaki sposób miał dokonać tej zamiany, nie podjęto też czynności związanych z zawiadomieniem odpowiednich organów ścigania.

Odnosząc się do opinii sporządzonej przez K. K. to należy wskazać, że biegły wydał ją na podstawie okoliczności obiektywnych obserwując kształt żarnika. Wygląd żarnika światła pozycyjnego, a w szczególności znaczna deformacja oraz rozciągnięcie poszczególnych jego zwojów, świadczy, że w chwili zadziałania znacznych sił (jaka istnieje w czasie wypadku drogowego) był on w stanie plastycznym tj. w stanie świecenia (k.230 opinia biegłego). Jednocześnie w sprawie nie ustalono innych czynników powodujących taką deformację żarnika, co pozwalało na wnioskowanie o tym, że lewe światło świeciło się. W ocenie Sądu Okręgowego wnioski opinii biegłego są tak sformułowane, gdyż rolą biegłego nie było ustalenie czy inne czynniki mogły spowodować takie odkształcenie żarnika, a wskazanie, że mogło to nastąpić w wyniku wypadku drogowego.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących uzyskanego zaświadczenia z firmy (...). spółka jawna”, to kwestia ta została wyjaśniona poprzez opinię biegłego J. N. (1), który złożył zbiornik opryskiwacza i zwymiarował go, oraz wypowiedział się co do zamontowanej tablicy wyróżniającej i wykluczył, aby ramiona opryskiwacza całkowicie zasłaniały lampy zespolone.

Uzupełniając argumentację Sądu I instancji należy podkreślić, że to kierowca zobowiązany jest do obserwowania drogi przez pojazdem i reagowania na pojawiające się przeszkody czy nieoczekiwane sytuacje, tak aby prowadzić pojazd bezpiecznie, a w razie takiej potrzeby nawet go zatrzymać. Art. 19 ust. 1 wspomnianej ustawy stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa, a w szczególności: rzeźby terenu, stanu i widoczności drogi, stanu i ładunku pojazdu, warunków atmosferycznych i natężenia ruchu. Istotne znaczenie dla omawianej sprawy ma również art. 3 ust. 1 wymienionej ustawy, w którym wyrażona jest generalna reguła ostrożności, polegająca na unikaniu wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Jest to zasada fundamentalna.

Bezzasadność wszystkich omówionych wyżej zarzutów obrazu prawa procesowego w zakresie oceny dowodów zawartych w

apelacjach, czyni niezasadnym także wywiedziony na ich podstawie wtórny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych poczynionych przez Sąd pierwszej instancji. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może on więc być wynikiem niezajomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (tak: T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Zakamycze 2003, teza 9 do art. 438 kpk). Sąd Okręgowy w Siedlcach dokonując kontroli instancyjnej uznał, iż ustalenia faktyczne dokonane w niniejszej sprawie przez Sąd pierwszej instancji są pozbawione jakiegokolwiek błędu, trafne, prawidłowe oraz mające pełne, mocne oraz logiczne oparcie w wiarygodnym materiale dowodowym, a zatem nie mogą być uznane za błędne. Analiza całości zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwala na pozbawione wątpliwości stwierdzenie, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przypisanego mu czynu z art. 177 § 2 kk.

Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował decyzję o wymierzeniu oskarżonemu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i

nawiązki na rzecz oskarżycieli posiłkowych uznając, że jest to rozstrzygnięcie sprawiedliwe i adekwatne do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Wymierzona oskarżonemu kara w ocenie Sądu odwoławczego spełnia cele, określone m.in. w art. 53 § 1 kk, a sposób jej ukształtowania uwzględnia należycie wszystkie określone w art. 53 § 2 kk i nast. zasad jej wymiaru. Sąd wymierza bowiem karę bacząc, by z jednej strony jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, ale też uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu odwoławczego pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nadmiernie skupił się na aspekcie karnoprawnej reakcji na popełnione przestępstwo jako odwetu za tragiczny w skutkach wypadek nie odnosząc się do okoliczności zdarzenia oraz reakcji karnej stosownej w sprawach podobnych. Sam fakt, że oskarżony korzystając ze swoich uprawnień procesowych zmienia wyjaśnienia czy przyjmuje określoną linię obrony nie daje podstaw do uznania, że jest osobą, która nie miała refleksji co do popełnionego czynu. Skarżący zapewne zdaje sobie sprawę, że na oskarżonym nie ciąży obowiązek przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a linia obrony w granicach prawa może być realizowana na różne sposoby, zaś często wyrażenie skruchy przez oskarżonego utożsamiane jest z przyznaniem się do winy.

Słusznie Sąd ustalił, że przy ustawowym zagrożeniu za przypisany oskarżonemu czyn (karą pozbawienia wolności w wymiarze od 6 miesięcy do 8 lat), całokształt okoliczności sprawy przemawia za orzeczeniem wobec Z. B. tej kary w wymiarze wprawdzie przekraczającym ustawowe minimum, ale nie w znaczącym stopniu i uznał, że 10 miesięcy pozbawienia wolności będzie karą pozwalającą na realizację jej celu wychowawczego wobec oskarżonego. Słusznie Sąd wziął pod uwagę niekaralność oskarżonego, ale również spowodowanie najpoważniejszego ze skutków, przewidzianych w znamionach występku z art. 177 § 2 kk. W sytuacji nieumyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa poprzez nienależytą obserwację drogi i przedpoła kierowanego pojazdu, wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat będzie karą sprawiedliwą i adekwatną do charakteru czynu. Zachowanie oskarżonego po zdarzeniu i w toku postępowania może przemawiać za tym, że zrozumiał on już naganność swego postępowania i zapewne nie popełni, zwłaszcza umyślnie, nowego przestępstwa. Możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary po myśli art. 69 § 1 kk zależy także od ustalenia, czy takie rozstrzygnięcie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy wszystkich celów wymierzonej mu kary i Sąd Okręgowy uznał, że te cele będą spełnione. Na tle szerokiego spektrum możliwych okoliczności spowodowania wypadku drogowego ze skutkiem śmiertelnym i okoliczności właściwości osobistych słusznie Sąd I instancji uznał,

że całokształt tych okoliczności w sprawie niniejszej nie uzasadnia sięgania po silniejszy, bardziej długotrwały środek oddziaływania. Sąd musi miarkować wymiar kary, pozostawiając te oscylujące w pobliżu maksimum dla takich sprawców, którzy bardziej rażąco łamią przepisy ruchu drogowego (np. omijając z dużą prędkością inne pojazdy na przejściu dla pieszych przy czerwonym świetle), powodując śmierć kilku osób (np. rodziny z małymi dziećmi) i na różne sposoby przeciwdziałają poniesieniu za swój czyn jakiegokolwiek odpowiedzialności, a przestępstwo takie popełniają po raz kolejny (choć nie w warunkach recydywy penitencjarnej) itd. Wyższe kary właściwe będą dla sprawców zdemoralizowanych, niepoprawnych, których rzeczywiście trzeba na dłuższy czas eliminować ze społeczeństwa, by zapewnić mu bezpieczeństwo. Słusznie Sąd I instancji uznał, że wobec oskarżonego taka potrzeba nie zachodzi, bo dłuższa kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania byłaby już nie należną odpłatą, a odbiegającą od celów kary zemstą. Nie można zapominać, że dotychczasowa postawa oskarżonego jako kierowcy była prawidłowa i wypadek ten jest zdarzeniem incydentalnym, a oskarżony miał ograniczone możliwości dostrzeżenia pojazdu wobec braku częściowego oświetlenia. Argumentacja co do wysokości orzeczonych nawiązek wynika z uzasadnienia Sądu I instancji i Sąd Okręgowy ją w całości podziela.

Wniosek

<p>obrońca oskarżonego wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie zmianę wyroku i orzeczenie niższej kary pozbawienia wolności, uchylenie orzeczenia o grzywnie i obniżenie kwot zadośćuczynienia, zaś pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary 1 roku pozbawienia wolności.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów skutkowałą bezzasadnością wniosku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Węgrowie z 22 sierpnia 2023 roku sygn. akt II K 190/21- utrzymany w mocy.</p>	

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności zarzutów skarżących wyrok należało utrzymać w mocy.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem		

szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
-----	-----
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
-----	-----
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III., IV.	Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 2 kpk i art. 633 kpk oskarżony ponosi koszty procesu za postępowanie odwoławczego. Sąd Okręgowy wobec zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 4185 złotych kosztów sądowych (opłata i ¼ ryczałtu za doręczenia) za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze, że oskarżony jest w stanie uregulować należności sądowe. Sąd Okręgowy uwzględnił wniosek pełnomocnika i zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycieli prywatnych kwoty po 420 zł – połowa stawki tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym, według zasady słuszności, bo ich apelacja co do kary nie została również uwzględniona. Na podstawie art. 13 ust. 2

ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 roku zasądzono opłaty od oskarżycieli posiłkowych oraz obciążono ich ryczałem za doręczenia w 1/4 wysokości - art. 636 § 2 kpk i art. 633 kpk.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie z dnia 22 sierpnia 2023r. sygn. akt II K 180/21		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana